

בס"ד

אוסף סיפורים 'תרלט'

מתוך "ליקוטי שמואל"

מלקט ועורך ש. אייזיקוביץ

eisikovits1@gmail.com

הגיליון מופיע באתר 'לדעת' וכן ניתן לקבלו לאימייל מדי שבוע על ידי שליחת בקשה. eisikovits1@gmail.com,

058-4852-443

אודה לכם אם תעבירו את העלון לאנשיכם או כתובות של נציג עלון. אשמח לקבל הערות מחכימות ובל"נ אשתדל להתייחס אליהם. גם רשות להדפיס / לחלק / להעתיק / לשמור. - בשעת הצורך הרשות נתונה לאמור מהדברים שבעלון אף שלא בשם אומרם. אבל הבא להדפיס וידפיס בשם אומרם. יביא גאולה לעולם. כמו כן יש אפשרות לקבל כל עלון בכל שפה כמעט שתמצאו בתרגום של ווארד.

החיבור הראשון הופיע במסגרת

'מפעל ליקוטי שמואל'

"זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו"

בשעה טובה ומוצלחת, בסייעתא דשמיא, רואה אור ספר חדש ומפעים:

ליקוטי שמואל – חומש בראשית

לאחר שנים של עיון, איסוף, ליקוט ועריכה, יוצא לאור ספר ייחודי המאגד – סוף מעשה במחשבה תחילה את מיטב הקטעים, המאמרים, הסיפורים והמשלים שהופיעו בעלוני פרשת השבוע בשנים האחרונות. דברי חן ושכל טוב, שנבחרו בקפידה וערוכים בטוב טעם, כדי להחיות את הלב ולהאיר את השולחן

- מתוכן הפרקים: רעיונות מאירי עיניים לפרשיות השבוע • משלים מעוררי מחשבה • סיפורים נוגעים ללב • פנינים להעשרה ולהעברה בשולחן שבת

מתאים ללימוד אישי, למסירת דבר תורה ולשיחה משפחתית

ערוך ומוגש בעמל רב על ידי הרה"ג שמואל אייזיקוביץ שליט"א

כעת למכירה במחיר שווה לכל נפש – כרך ראשון על חומש בראשית

60 ש"ח

בלבד

להזמנה

<https://dash.bookpod.co.il/product/2231>

הבית שהשתנה

בואו נכיר מבפנים ... אני ממש אוהבת את התקופה הזאת . יש בה ריח של התחלה. של התחדשות. של צמיחה . הילדים חוזרים עם רשימות ציוד , ערימות של ספרים מונחות על השולחן, גליל של עטיפות שקופות מתגלגל מצד לצד, ומדבקות עם שמות מפוזרות בכל הבית . כל שנה מחדש אני מבטיחה לעצמי שהפעם אסיים הכול מוקדם. וכל שנה , איכשהו, אני מוצאת את עצמי עד הרגע האחרון משלימה קניות, עוטפת ספרים ומנסה להדביק את הקצב.

ישבתי לעטוף ספרים, אחד אחרי השני. הגדולים לידי, כל אחד עסוק בציוד שלו, והקטן... כמו תמיד, הסתובב בינינו. סקרן. רוצה להיות חלק . ואז פתאום נהיה שקט. אתן מכירות את השקט הזה ? הרמתי את הראש וחיפשתי אותו . הוא ישב על הרצפה, מחייך לעצמו , ביד שלו הייתה חתיכת ניילון קטנה מהעטיפות. לידה היה מונח מכסה של טוש שאף אחד לא שם לב שנפל . ברוך ה', שום דבר לא קרה . תודה לד'! מה כן קרה לך בערב הזה ? כאחת שמאוד מחוברת לילדים שלי ולשובבות שלהן, החלטתי לעקוב אחרי הסכנה שהייתה אצלי בבית באותו יום על ידי מבט של ילד בן שנתיים . פתאום ראיתי את הבית דרך העיניים שלו . על השולחן – מספריים, לידם – שזכך פתוח, סיכות מהדק שהתפזרו , שקיות ניילון, גלילי עטיפות.. כוס קפה מזכוכית שהתקררה, מדבקות קטנות, מכסים של טושים . כל הדברים האלו לא היו שם אתמול . הם באו יחד עם ההתרגשות של תחילת שנה ואז הבנתי שאנחנו משקיעים כל כך הרבה מחשבה בלהכין את הילדים לשנה החדשה... אבל כמעט לא חושבים איך נראית פתאום הסביבה שבה הם

מסתובבים . דווקא בימים האלו הבית משתנה . מה שנראה לנו כמו ערב רגיל של התארגנות, נראה לילד קטן כמו מגרש משחקים חדש.

בואו נדבר על זה הפעם . לא מתוך פחד . מתוך הסתכלות . כי רוב תאונות הבית לא מתחילות מאירוע חריג . הן מתחילות מהשגרה . מהרגעים שבהם הכול נראה לנו רגיל . ספרי לי, איפה זה פגש אותך? " זה היה ערב לפני פתיחת שנת הלימודים, " היא מספרת. " כל הבית היה מלא ספרים, עטיפות ומחברות . כל אחד היה עסוק במשהו אחר . הייתי בטוחה שהכול בשליטה " . ומה קרה? "קמתי להביא עוד גליל עטיפות וסיכות למהדק שנגמרו. זה לקח אולי חצי דקה. כשחזרתי ראיתי את הקטן בתוך שקית הניילון של הספרים. הוא כבר הכניס את הראש פנימה והתחיל לשחק בה. ברוך ה' הגעתי בזמן. שום הצלת חיים דבר לא קרה. אבל אני... פשוט עמדתי שם, המומה " . אם לא קרה כלום, אז ממה כל כך נבהלת? " לא רק מהשקית. הבנתי שלא השקית היא הסיפור. הסיפור הוא שכל הבית השתנה ואף אחד לא שם לב. פתאום היו על השולחן מספרים, על הרצפה מכסים קטנים, ליד הספה שקיות, במטבח כוס שתייה חמה. כל דבר בפני עצמו נראה תמים, אבל ביחד זו מציאות אחרת לגמרי " . התאונות הגדולות לפעמים מתחילות ממכסה קטן של טוש, משקית שנשארה על הרצפה, או מכוס תה חמה שמונחת ליד ערימת הספרים " . וואו, את אדירה! תגידי, השתנה אצלך משהו מאז? " מאוד. אני לא חיה בפחד, ולא מנסה לעטוף את הילדים בצמר גפן. אבל אני מסתכלת אחרת על הבית. במיוחד בתקופות של עומס ושינויים. אני משתדלת לעצור לכמה דקות, לעבור בין החדרים, לראות מה השתנה. ובעיקר, החלטתי שאני לא רוצה רק לקוות שלא יקרה כלום . אני רוצה לדעת שאם חס וחלילה כן יקרה משהו – אדע להגיב נכון . בעיניי, זו חלק מהאחריות שלנו כהורים. לא רק להכין את הילדים לשנה החדשה, אלא גם להכין את עצמנו לתחילת שנה "מכניס חתיכת ניילון לפה? מה באמת עושים אם תינוק זו בדיוק השאלה ששאלתי אחרי שנרגעתי . מסתבר שהתגובה הראשונה היא לא להיכנס לפאניקה. אם רואים את חתיכת הניילון בפה והיא נגישה , אפשר להוציא אותה בעדינות להיזהר לא לדחוף אותה עמוק יותר . אם הילד משתעל או בוכה – חשוב לאפשר לו להשתעל, כי זו הדרך הטבעית של הגוף לפנות את החסימה . אבל אם הוא מתקשה לנשום, אינו מצליח להשתעל או להשמיע קול , או שצבע פניו מתחיל להשתנות – מדובר במצב חירום המחייב הזעקת עזרה מיידית וביצוע פעולות עזרה ראשונה המתאימות לגילו של הילד , עד להגעת צוותי הרפואה " .

הגנב שכזה

תכונה רבתי ניכרה בביתו הגדול של גביר העיירה . בתו המהוללה נכנסה זה מכבר בברית האירוסין ועתה הגיע עת דודים. בעוד ימים מספר יחגגו בני העיירה את שמחת כלולותיה עם חתנה המהולל שנבחר בקפידה מתוך שלל הצעות שהוגשו על ידי שדכנים מנוסים בשידוכים כגון דא .

יודעי דבר סיפרו שהגביר הבטיח לבתו סכום עתק כנדוניה, ואף התחייב לזון את הזוג לכל ימי חייו, והשמועות הנוספות בדבר החתונה האגדית שעומדת להיערך רק הגבירו את ציפייתם של בני העיירה לקראת החתונה. דירה מפוארת ייחד הגביר לחתן שהגיע אל העיירה ממקום מגוריו הרחוק מספר ימים לפני החתונה. החתן כמעט ולא יצא מפתח דירתו. הוא היה מרותק לארון הספרים שהיה עמוס בספרי קודש נדירים, ולמעט אנשים בודדים, לא ראה איש את פניו.

יום השישי של ערב שבת ה"אוף רוף" החל בהכנות קדחתניות של משפחת הגביר ומשרתיו. במטבח ביתו של הגביר עמלו המבשלות על הכנת המאכל המרכזי של ה"קידוש", הלא הוא הקוגל המסורתי. כמנהג אותם ימים, הכינו עובדי המטבח כמות אדירה של בצק שהוכנסה לקערה, או יותר נכון, לחבית אדירת ממדים, והניחו את הבצק בשמש החמימה כדי שיתייבש. כעבור זמן מה, אמורים היו המומחים לפרוס רצועות דקות וארוכות מן הבצק, וכך נוצרו האיטריות שמהן הכינו את הקוגל המיוחל.

אותה שעה הניח החתן על אדן חלון חדרו את אחד הספרים שבהם למד, ושאף מלא ריאותיו אוויר בריא וצח, תוך כדי עיונו בספר. זעקות הפועלים שנשאו את חבית הענק שבה היה הבצק, וקריאות העידוד של מנהל המטבח, עוררוהו משרעפיו, והחתן הביט בעניין רב בכמות הבצק הגדולה. אותה שעה, התבונן גם תרנגול נמרץ בנעשה, וממחשבה למעשה, קיפץ אדום הכרבות במלא מרצו אל מרכז העיסה, והחל מנקר בה במלא כוחו, תוך כדי השמעת קרקורים עזים. החתן, שקע שוב בספרו, והנה יצאה הכלה מן הבית והבחינה בקוגל ובתרנגול וחמתה בערה בה. ללא אומר ודברים אחזה הכלה בתרנגול המבוהל והטיחה את ראשו בקיר. לאחר דקות מספר, נשא החתן את ראשו והבחין בתרנגול המת המוטל על הארץ. לשאלתו מה אירע לו, השיב אחד מעובדי המטבח, כי הכלה פרקה את זעמה על התרנגול שניקר בקוגל. בו ברגע החליט החתן: איני רוצה להנשא לה! לכו הרגיש ומידותיו הרחומות, לא יכלו שאת את אכזריותה של הנערה, שבאה לידי ביטוי מוחשי לנגד עיניו. מיד סגר החתן את ספריו, חבש את בגדיו העליונים והפנה את פניו לבית המדרש. טובי הלומדים של העיירה שקועים היו באהלה של תורה ואיש לא שם את ליבו אל ההלך שפסע רכות לעבר בימת בית הכנסת. קופת הצדקה שניצבה על הבימה, היתה מלאה עדיין במטבעות שונים ששולשלו אליה בתפילת שחרית, והחתן החל מקרב את ידיו באיטיות לעבר הקופה. איש עדיין לא הבחין. החתן קרב את הקופה אל קצה הבימה, פתח את המכסה של הקופה, ולפתע השליכה ארצה. הס השלך בבית הכנסת. תוך זמן קצר נדמו קולות המטבעות שהתגלגלו בחופזה על רצפת העץ, ועיני הכל ננעצו בהלך שהסתתר מאחורי הבימה. כעבור זמן לא רב, מצא את עצמו ה'גנב' מציץ אל הרחוב מבעד לסורגים. כבכל קהילה מסודרת בימים ההם, גם קהילה זו ייחדה חדר מסוגר על מנעול ובריה שיועד לטיפוסים מפוקפקים שנקלעו לקהילה וחוללו בה שמות.

שבת המלכה פרסה את כנפיה על העיירה, וגם על הגביר שהמתין זה זמן רב לחתנו שיתלווה אליו לבית הכנסת. מחדרו ראה האסיר את בני הקהילה הלבושים חגיגית, נכנסים בזה אחר זה אל בית הכנסת הסמוך. הדי קולות התפילה הגיעו לאזניו, והוא התאמץ ככל יכולתו להשתתף בתפילת הציבור. החתן עמד בדביקות והתנועע במרץ עם קולות שירת "לכה דודי" שבקעו מבית הכנסת, כאשר הוא חש כי זוג עיניים בוערות נעוצות בו. מן העבר השני של הסורגים עמד הגביר, ה"שווער", המום ונדהם כולו. עיניו הרושפות איימו להפוך את החתן לגל עצמות. בושות שכאלו. מאן דהוא שהבחין כי הגביר מחפש את חתנו, חיבר מאורע למאורע והבין כי החתן המהולל, הוא הוא הגנב המושחת.

במוצאי שבת סולק ה"גנב" מן העיירה בבושת פנים, כאשר הכל מהללים ומשבחים את מזלו של הגביר ובתו, שלא נישאה לגנב פוחח שכזה בגפו יבוא, בגפו יצא. ה"חתן" שב אל בית הוריו הנדהמים, ששמעו מפיו את דבר המעשה, כאשר הוא מסביר להם, כי לא עלה על דעתו לבייש בת ישראל, ולפיכך, העמיד פנים כגנב, ובלבד שלא להכלים את פניה !!!

חלפו שנים. ה"חתן הגנב" התפרסם בעולם היהדות כרבי העשיל מקראקא זצ"ל, רבם של הש"ך, ה"נחלת שבעה", ורבים מגדולי הפוסקים שלאחריו. לאורם נלך. גדולי הדורות הנחילו לנו במעשים את הדרך הראויה לילך בה, לעידון המידות ולהתחשבות בזולת.

החתולה של הישיבה

ממחסן המצרכים של ישיבת כפר חסידים נשמעו קולות רחש וצפצופים, הרבנית שמעונוביץ אלמנת מייסדה של הישיבה ראש הישיבה הגאון רבי נח שמעונוביץ זצ"ל, שירדה למחסן להניח מספר מצרכים בעזרת אחד הבחורים, הצטמררה מעט. מה הם הקולות האלו? שאלה את הבחור בבהלה. כנראה עכברים, השיב הבחור ורעד בקולו, כבר יצאו שמועות בישיבה, שיש כנראה עכברים במחסן, שמעו אותם במרוצתם ואת צפצופיהם בחזרים שבקומה הראשונה, בשעות הלילה השקטות. עכברים? נבהלה הרבנית הרי הם יאכלו את כל האוכל במחסן. וגם יכולים הם להפיץ מחלות ולגרום זוהמה ולכלוך, אסור להשאירם אף לא רגע מועט אחד, אמרה. הרבנית הניחה את המצרכים בזהירות מחשש שמא יקפוץ אחד היצורים הזעירים עליה, וסגרה בזריזות את דלת המחסן, כשהיא אומרת לבחור שצריך למצוא פתרון מידי, למכת העכברים. הרבנית צודקת השיב הבחור המלוה, מיד נחפש פתרון, ואכן הפתרון נמצא בדמות חתול, החתולים כידוע ניזונים מעכברים, כאשר יש לקוות שכשהחתול הזו ימצא במחסן המזון, מכת העכברים תגיע לקיצה. וכך נרכשה לה חתולה מנומרת לישיבה בכפר חסידים, אשר השתכנה לה במחסן הישיבה כאשר תפקיד גדול נועד לה, לסלק את העכברים מרחבי הישיבה ובפרט ממחסני המזון.

יום בהיר אחד כאשר המשגיח הנודע הגאון הצדיק רבי אליהו לופיאן זצ"ל, הסתובב סביב בנין הישיבה, בטיולו היומי כפי שהורה לו הרופא לרפואתו, יחד עם בחור מחשובי הישיבה, כששניהם עוסקים בדברי תורה. כאשר לפתע נתקלו עיניו בחתולה המסתובבת לה בחצר הישיבה, של מי חתול זה שאל המשגיח? של הישיבה השיב הבחור המלוה, הישיבה רכשה חתולה, בכדי למגר את תופעת העכברים שהשתכנו להם במחסן הישיבה. ומי נותן לה לאכול? שאל הרב לופיאן. לאכול? תמה הבחור, הרי יש לה כאן אוכל בשפע, היא אינני מבין תמה הרב, היא הובאה לכאן כשומר כדי להרתיע את העכברים. ואם וכאשר, כפי שצפוי, יברחו מכאן העכברים, מה היא תאכל אז? ודאי שצריך לתת לה לאכול. הבחור השפיל את מבטו, מבויש.

אני אראה לך מה לעשות, אמר הרב נכנס לביתו ומיד יצא, כשבידו ספל שטוף וקנקן חלב. בוא ניתן לה חלב, אמר המשגיח מילא את הספל בחלב והניח לפני החתולה. כשאתה רוצה שאחד הברואים יציר כפיו של הקב"ה, ישרת אותך ויעבוד למענך, אתה צריך לתת לו לאכול עוד לפניך. הרי זו מצוה מפורשת מן התורה, ככתוב ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואכלת... ודרשו חז"ל קודם לבהמתך ואחר כך ואכלת אתה. ואף גם זאת נפסק להלכה בשולחן ערוך. שאף אם בירך כבר ברכת המוציא ועוד בטרם אכילתו נזכר שעדיין לא נתן לבעל החיים שברשותו לאכול, עליו להפסיק ולא לאכול לפני שיתן לבהמתו את אכלו כמובן, שמאז לא היתה החתולה רעבה עוד. כל יום, לפני כל ארוחה בישיבה, היא קיבלה את מנתה שלה מיד אותו הבחור, שלמד דבר חשוב מאוד בחובתו כלפי ברואיו של הקב"ה. ואת עכברים? כמובן שנעלמו מיד בהיתקלם בחתולה של הישיבה.

כמה צריך ללמוד מכך על כבוד לכל יצור מיצרי כפיו של הקב"ה שרחמיו על כל מעשיו.

הנס בברכה

יש רגעים בחיים החודרים דרך הרגיל, ומזכירים לנו בבירור מוחלט שהקדוש ברוך הוא הוא בעל הניסים. אנחנו לעולם לא יכולים לקחת נשימה אחת כמובן מאליו.

ביום שגרתי לאחרונה בלוס אנג'לס, המשפחה שלנו עברה נס.

איי הצעירה שחה בשמחה בבריכה. אמו ישבה במרחק מטרים ספורים, שומרת עין פקוחה על הילדים. זו הייתה סצנה קיצית רגילה — עד שהעולם עצר.

פתאום, AY שקעה לתחתית.

אחיו בן ה-12 הרגיש צמרמורת של פאניקה. משהו לא בסדר. הוא פנה לאמו, קולו מתוח: "איי ירד ולא חזר למעלה."

בלי לחשוב פעמיים, הילד בן ה-12 צלל אל המים העמוקים. לא הייתה לו דרך לדעת שהמים הפכו למלכודת קטלנית. הוא לא ידע שאור תת-ימי פגום שלח גל שקט ובלתי נראה של חשמל שזרם בכל הבריכה.

הוא רק ידע שאחיו בצרות.

דוחף דרך המים הכבדים, הגיע לתחתית ומצא את איי דוממת לחלוטין. נלחם בזמן, הוא תפס את אחיו הקטן וגרר אותו אל פני השטח.

כשהם שברו את המים, מתנשפים, האח הבכור פנה לאמו. הוא רעד.

"אני מרגיש תחושת עקצוצ", הוא לחש.

רק מאוחר יותר גילינו את האמת המפחידה: הבריכה הייתה מחושמלת לחלוטין.

המשקל העצום של מה שקרה מסחרר. כאשר חשמל פוגע בבריכה, הוא יוצר סכנה שקטה הנקראת טביעת שוק חשמלי. זה משתק את השרירים מיד. בדרך כלל, אף אחד לא היה נכנס למים האלה בבטחה. אבל הילד בן ה-12 לא היסס. מונע על ידי אהבה טהורה וממסירוס נפש מדהים, הוא סיכן את חייו כדי למשוך את אחיו מהעומקים.

ב"ה, שני האחים שרדו את החוויה המפחידה הזו.

לבבנו מתמלא בהקראת חטוב להקדוש ברוך הו. העובדה שאחיו הביט בדיוק ברגע המושלם, הבין את הסכנה, ופעל מיד הייתה לא פחות מהאשגאצ'ה פרטיס מוחלט.

אנחנו משתפים את הסיפור הזה כי נס למשפחה שלנו צריך להיות מגן למשפחתכם.

אם אתם בעלי או משתמשים בבריכת שחייה—במיוחד כזו עם תאורה תת-מימית—אנא אל תחכו. יש לבדוק את כל מערכת החשמל על ידי איש מקצוע מוסמך מיד.

אל תסמוך על כך שהבריכה שלך עבדה טוב כבר שנים. הארקה חשמלית, מתקנים תת-מימיים ומתגי בטיחות עלולים להיכשל ללא אזהרה. בריכה יכולה להיראות צלולה, כחולה ויפה תוך כדי הסתרת זרם קטלני.

הסיפור הזה יכול היה להסתיים בטרגדיה שלא ניתן לתאר. במקום זאת, דרך NES עצום, שני אחים חיים היום.

אנו מודים להקדוש ברוך הוא בכל נשמתנו על החסד האינסופי שלו, ועל שנתן לילד בן 12 את האומץ הקצר להפוך לגיבור.

אנחנו לא חולקים את זה, חס ושלום, כדי לעורר פחד, אלא כדי לעורר פעולה.

בדוק את פנסי הבריכה שלך. בדוק את החיווט שלך. הגן על ילדיך.

בסופו של דבר, אנחנו עושים את ההישטאדל שלנו, אבל חיינו נחים בבטחה בידיו של האל הכל-יכול. ב"ה, לסיפור שלנו יש סוף יפהפה.

מי ייתן וכולנו נהיה זוכה לשמוע רק ניסים, ישוע ובבוס טוב.

תושב לוס אנג'לס.

הספר הלא הוגן

אל רבי יצחק זילברשטיין שליט"א הגיעה השאלה הבאה: מעשה בחתן שנכנס ביום חופתו אל המספרה וביקש להסתפר. הוא סיפר לספר כי הערב הוא נכנס לחופה, כשהוא מתכוון לרמוז לו בכך שיעשה לו תספורת הגונה כיאה לחתן. הספר, בשומעו את הדברים, נקב במחיר כפול מהסכום הנקוב לתספורת רגילה. למיודענו החתן לא הייתה ברירה אחרת, וכך, למרות המחיר המופקע, הוא הגיש את ראשו לתספורת בעוד מוחו עובד בקדחתנות, מחפש רעיון איך ללמד לקח את הספר שהכפיל את המחיר ללא סיבה מוצדקת.

לאחר שסיים הספר את מלאכתו, אמר לו החתן: 'מה תעשה, אדוני הספר, אם אגלה לך שטבע השערות שלי שהן גדולות שנית לאחר שעה-שעתיים מתום התספורת? כיצד אני יכול להגיע כך לחתונה?'... הספר, שעמד נדהם למשמע השאלה, סירב להאמין לדבריו המוזרים של הלקוח, אך לאחר שזה הבטיח לו ש'אני אוכיח לך במציאות ששערותיי תגדלנה תוך זמן קצר', הבטיח לו לספרו שנית חינם אין כסף.

לחתן דגן יש אח תאום שתווי פניו דומים לו במדויק, ואיש זר שאינו רגיל בהם – לא יוכל בשום אופן להבדיל בין השניים. מה עשה החתן, שהרגיש עצמו נפגע מהפקעת המחירים במספרה? אמר לאחיו התאום שייגש לספר ויראה לו את השערות שגדלו בראשו שנית, ואז יזכה לתספורת חינם. כך יוכל להוציא מהספר בחזרה את המחיר הכפול שלקח ממנו...

לאחר שעשה מה שעשה, בא החתן לשאול את פי הרב יצחק זילברשטיין שליט"א האם ה'קונץ' היה תקף מבחינה הלכתית, או שמא התחייב בדיני ממונות וגניבת דעת. לפני שנכנס הרב לדון בחלק ההלכתי של הנושא, ציטט מעשה דומה מרש"י (פר' נשא). רש"י מביא שם רק את ה'כותרת': 'מעשה בשתי תאומות', ואינו מצטט את המשך הסיפור. במדרש רבה (נשא, פרשה ט' סימן ט') מובא המעשה במלואו: מעשה באחיות תאומות שהאחת נסתרה והיתה צריכה לשתות מי המרים, ושלחה את אחותה, שלא נסתרה, לעשות זאת במקומה וכך תינצל. מספר המדרש כי האחות השניה הגיעה לביהמ"ק, ובעלה של הראשונה לא הכיר בה שהיא אינה אשתו, והבדיקה גילתה, כמובן, שהאשה לא חטאה. כשחזרה האחות לבית הסוטה האמתית נישקה אותה (הסוטה), ואז ניתז מפי תאומתה ריחם של המים המאררים, ומתה מיד. על השאלה עצמה הביא הרב כמה צדדים, האם הספר קרוי 'קבלן' ואז יש לו דין אונאה, וכן את דברי הריטב"א (בקידושין) שאם אדם הוציא חפץ מחברו בעת לחץ, אין לכך תוקף, אבל יתכן, אמר הרב, שאין כאן אונאה, ומותר היה לחתן לעשות מה שעשה, וזאת מתוך הגמ' (יבמות דף ק"ו.) המספרת על יבמה שנפלה לפני יבם שאינו הגון, והתיר לה רב פפא להבטיח לו מאתיים זוז תמורת החליצה, ואח"כ לומר לו 'משטה הייתי בך', כי אם הוא היבם עשה מעשה לא הגון, מותר גם ליבמה לנקוט צעד דומה.

לסיים את החופש עם יותר שפיות (אסתי ברלוביץ)

אם נהיה כנות לרגע, עברנו כבר את רוב החופש. כל יום מרגיש לפעמים כמו שבוע. בתחילת החופש עוד היינו מלאות רעיונות: יצירות, משחקים, פארקים, ביקורים, אפייה, טיולים ... לאט לאט הרשימה התקצרה, הכוחות גם, והילדים? דווקא הם עדיין קמים בכל בוקר עם אותה אנרגיה ... אז קודם כול, אמא יקרה, אני רוצה לעצור ולהגיד לך משהו. את אלופה. על כל הפעמים ששתקת למרות שהיה לך מה לומר. על כל הפעמים שראית ... ובחרת לא לראות. ששמעת... ובחרת לא לשמוע. כי להיות אמא זה לא רק לדעת מה לעשות. לפעמים זו בעיקר החכמה לדעת על מה לא להילחם.

אני חושבת שבתקופה הזאת אנחנו צריכות לנהל לא רק את הילדים, אלא גם את האנרגיות של עצמנו כולנו רוצות בית מסודר יותר. אוכל בריא יותר. פחות מריבות. יותר אווירה טובה. יותר חוויות. יותר חיוכים. אבל יש אמת אחת פשוטה: אנחנו לא יכולות הכול. ולכן אני רוצה להציע לך רעיון קטן שעושה שינוי גדול.

בחרי דבר אחד בלבד שהוא באמת חשוב לך בחופש הזה. אולי זמן תפילה. אולי כיבוד בין האחים. אולי לדבר בכבוד. אולי שעת שינה מסוימת. את זה תשמרי. על זה תעמדי. ואת כל שאר הדברים... תני להם לעבור לידך. השאירו את הצלחות על השולחן? לא סוף העולם. הסלון שוב התבלגן? הוא יחכה. מישוהו נרדם בצהריים למרות שלא תכננת? גם זה יעבור. לא כי זה לא חשוב, אלא כי כרגע השקט הנפשי שלך חשוב יותר.

כשאנחנו מנסות להגיב על כל דבר, בסוף אין לנו כוח לדברים שבאמת חשובים. אבל כשאנחנו בוחרות את הקרבות שלנו בחכמה, אנחנו שומרות גם על הבית וגם על עצמנו. ובעוד שבוע חלקן שבועיים הילדים יחזרו למסגרות, השגרה תחזור, וגם הסדר יחזור איתה. עד אז... בסופו של דבר, החופש לא נמדד בכמה הספקנו לעשות, אלא בכמה הצלחנו לשמור על עצמנו בתוכו.

אז אם יש משהו אחד שאני מאחלת לך לשבועות האחרונים של החופש, הוא לא עוד רעיון ליצירה או אטרקציה חדשה. אני מאחלת לך את החכמה לבחור על מה שווה להשקיע את הכוחות שלך, ואת האומץ לשחרר את כל מה שיכול לחכות. כי אמא ששומרת על האנרגיות שלה, מצליחה לשמור גם על הבית שלה.

סירובו של הרב

בשנה הראשונה לכהונתו של הרב מבריסק, אירע מעשה מבהיל: יהודי נתפס בעבירה על החוק, והוא נשפט למוות.

ויהי היום והגיע מועד ההוצאה לפועל, ולפי תקנות השלטון - יש להבטיח לכל מי שמוצא להורג שיוכל להתוודות לפני מותו. יהודי אומר וידוי עם הרב, ולהבדיל, לא-יהודי עם הכומר. וכך היה גם במקרה זה; בעיצומו של יום שבת הגיע אל הרב מבריסק שליח מיוחד מטעם מושל המחוז, ובידו כתב פקודה כי על הרב להתלוות עמו אל בית-האסורים כדי לומר וידוי עם הנידון למוות.

משראה הרב מבריסק את הפקודה, השיב בקיצור ובצורה נמרצת: אינני הולך. ונימוקו עמו: מאחר והוא סבור כי בהליכתו ובאמירת הוידוי עם הנידון למוות הוא גורם את מיתתו של הנידון, שכן לפי החוק - בלי וידוי לא הורגים, על כן סירובו תקיף ובלתי מתפשר. ואם יקחו רב אחר - יקחו, אבל לא הוא שיעשה כדבר הזה.

השליח יצא מאתו וחזר אל המושל בידיים ריקות. המושל שמע על סירובו של הרב, והתמלא חמה וזעם. הוא מיהר לשלוח אל הרב קצין בכיר, ומשבא הקצין הבכיר לא רק שדרש במפגיע שיבוא עמו אל האסיר, אלא הוסיף על כך איומים קשים וחמורים בדבר העונש הצפוי לרב על סירובו, שכן בתור רב עליו לבצע את ההוראה בהתאם לחוק. אך הרב מבריסק לא שינה את דעתו: הוא לא הולך.

הקצין חזר אף הוא אל המושל בידיים ריקות, כשגם בפיו אותו סיפור: הרב מסרב. מושל המחוז רתח מזעם, והחליט ללכת בעצמו אל הרב. משהגיע המושל אל הרב, נתקפו כל בעלי-הבתים באימה וחרדה. הם הקיפו את הרב בצעקות: הרב מחריב את העיר! הרב ממיט סכנה על

כולנו! אך הרב עמד על שלו בכל עוז ותוקף, וגם כאשר הגיע אליו המושל ומסר לו את פקודתו פעם נוספת בליווי איומים גלויים וברורים בדבר מיצוי הדין עמו והענשתו - לא נרתע הרב ולא זז מסירובו.

המושל עזב בחרי אף את הרב, אנשי הקהילה נותרו מפוחדים ומבוהלים, והעיר בריסק רעשה, זה בכה וזה בכה. והנה, במוצאי השבת הגיע מברק ובשורה מרעישה, כי הוענקה חנינה לאותו יהודי הנידון למוות! הדבר היכה את כולם בהלם, כי עתה ברור היה לכל, כי אלמלא התעקש הרב שלא ללכת, כבר היה האיש מוצא להורג, ודווקא בזכות סירובו של הרב - ניצלו חייו של היהודי!.